Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo vijeće koje zasjeda u sastavu od pet sudaca)

22. travnja 2026.*

„Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazum – Zlouporaba vladajućeg položaja – Sektor energetskih pića – Pretraga koju je naredila Komisija – Članak 20. stavak 4. Uredbe (EZ) br. 1/2003 – Nastavak pretrage u Komisijinim prostorijama – Komisijino odbijanje naknade dijela troškova koji proizlaze iz te pretrage – Pojam ‚dodatni troškovi nastali zbog samog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama'"

U predmetu T-682/24,

Red Bull GmbH, sa sjedištem u Fuschlu am See (Austrija),

Red Bull France SASU, sa sjedištem u Parizu (Francuska),

Red Bull Nederland BV, sa sjedištem u Soesterbergu (Nizozemska),

koje zastupaju H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers i A. Visontai-Knor, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju T. Franchoo, M. Jakobs i I. Naglis, u svojstvu agenata,

tuženika,

OPĆI SUD (prvo vijeće koje zasjeda u sastavu od pet sudaca),

u sastavu: E. Buttigieg, predsjednik, J. Schwarcz, M. Kancheva (izvjestiteljica), E. Tichy-Fisslberger i F. Bestagno, suci,

tajnik: S. Jund, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 20. siječnja 2026.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Svojom tužbom na temelju članka 263. UFEU-a tužitelji, Red Bull GmbH i njegova društva kćeri Red Bull France SASU i Red Bull Nederland BV zahtijevaju poništenje odluke Europske komisije od 23. listopada 2024. (predmet AT.40819), kojom se tom odlukom djelomično odbija naknada dodatnih troškova za koje smatraju da su nastali zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu (Belgija), koja je naložena na temelju članka 20. stavka 4. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101. i 102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak SL 2016., L 173, str. 108.) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Okolnosti spora

2 RED Bull France SASU i Red Bull Nederland BV društva su kćeri društva Red Bull GmbH. Ta tri društva dio su grupacije Red Bull (u daljnjem tekstu: Red Bull) i obavljaju svoju djelatnost u sektoru proizvodnje energetskih pića koja stavljaju na tržište u Europskoj uniji i Europskom gospodarskom prostoru (EGP), među ostalim, pod žigom istog naziva kao ta grupacija.

Sporna pretraga

3 Odlukom od 8. ožujka 2023. Komisija je na temelju članka 20. stavka 4. Uredbe br. 1/2003 naredila pretragu koja je provedena od 20. do 24. ožujka 2023. u prostorijama tužiteljâ u Fuschlu am See (Austrija), Parizu (Francuska) i Amsterdamu (Nizozemska).

4 Na sastanku o završetku pretrage u prostorijama tužiteljâ, koja je provedena 24. ožujka 2023. u Fuschlu am See, Komisija je obavijestila zastupnike Red Bulla o nastavku pretrage u njezinim prostorijama u Bruxellesu kako bi razmotrila preslike dokumenata i dodatne podatke koje su tužitelji dužni naknadno dostaviti.

5 Pretraga se nastavila u prostorijama Komisije u Bruxellesu u razdoblju od 14. do 20. lipnja 2023. i od 29. kolovoza do 29. rujna 2023.

Korespondencija između stranaka koja je prethodila donošenju pobijane odluke

6 Dopisom od 25. siječnja 2024. Komisija je obavijestila tužitelje o mogućnosti podnošenja obrazloženog zahtjeva za naknadu dodatnih troškova nastalih zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu. Tom je dopisu priložen dokument naslovljen „Načela naknade dodatnih troškova u slučaju da se pretraga nastavi u Komisijinim prostorijama”.

7 Tužitelji su 25. travnja 2024. Komisiji podnijeli zahtjev za naknadu dodatnih troškova koji su nastali zbog nastavka pretrage u njezinim prostorijama u Bruxellesu. Tim su zahtjevom tužitelji zatražili naknadu putnih troškova i troškova smještaja svojih radnika i odvjetnika koji su se nalazili u Bruxellesu, dnevnica koje su isplaćene tim radnicima, kao i cjelokupan iznos nagrada za rad njihovih odvjetnika, uključujući one koje je naplatio drugi odvjetnički ured, angažiran uz austrijski odvjetnički ured koji ih je uobičajeno zastupao.

8 Nakon toga razmijenjena je opsežna korespondencija između tužiteljâ i Komisije sve do donošenja pobijane odluke.

Pobijana odluka

9 Dana 23. listopada 2024. Komisija je donijela pobijanu odluku.

10 Komisija je u pobijanoj odluci najprije podsjetila na svoje stajalište, pozivajući se na neke od svojih prethodnih dopisa, prema kojem je obvezna nadoknaditi samo dodatne troškove poduzetnika nad kojim se provodi pretraga, a koji su nastali zbog samog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama, uz isključenje troškova koji bi u svakom slučaju nastali da se pretraga nastavila u prostorijama tog društva, poput nagrada za rad odvjetnika. Komisija je dodala da je to stajalište u skladu s pravnim stavom izraženim u presudi od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571, t. 90.).

11 Kad je konkretno riječ o nagradama za rad odvjetnika, Komisija je podsjetila na to da je, pozivajući se na određene svoje prethodne dopise, Red Bull tijekom pretrage iz ožujka 2023. u svojim prostorijama kontinuirano koristio usluge odvjetnika radi pružanja pravne pomoći, tako da se troškovi za rad odvjetnika nastali u okviru nastavka pretrage u Bruxellesu ne trebaju smatrati dodatnim troškovima koji su nadoknadivi. Komisija je također navela da su sami tužitelji u pojedinim svojim dopisima priznali da bi se obratili odvjetnicima u slučaju da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama. Slijedom toga, Komisija je odlučila da neće nadoknaditi trošak nagrada za rad odvjetnika koji je zatražio Red Bull.

12 Naposljetku, kad je riječ o ostalim troškovima, Komisija je navela da pristaje nadoknaditi cjelokupne potraživane troškove na temelju iznosa koje je Red Bull dostavio u Excel tablici, priloženoj jednom od njegovih prethodnih dopisa.

Zahtjevi stranaka

13 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži Komisiji naknadu zatraženih troškova u cijelosti;

– naloži Komisiji snošenje troškova ovog postupka.

14 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužiteljima snošenje troškova postupka.

Pravo

15 Najprije treba razmotriti drugi dio tužbenog zahtjeva, kojim se od Općeg suda traži da Komisiji naloži naknadu cjelokupnih troškova koje zahtijevaju tužitelji, a zatim prvi dio tužbenog zahtjeva, koji se odnosi na poništenje pobijane odluke.

Drugi dio tužbenog zahtjeva, kojim se zahtijeva da se Komisiji naloži naknada cjelokupnih troškova koji su tužitelji zatražili

16 Drugim dijelom svojeg tužbenog zahtjeva tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da naloži Komisiji naknadu cjelokupnih troškova koje potražuju.

17 Treba utvrditi da se takvim zahtjevom od Općeg suda u biti traži da izda nalog protiv Komisije, čime je se obvezuje da tužiteljima naknadi sve troškove koje su oni zatražili.

18 Međutim, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da u okviru nadzora zakonitosti na temelju članka 263. UFEU-a sud Unije nije nadležan za izdavanje naloga protiv institucija, tijela, ureda i agencija Unije (vidjeti presudu od 14. ožujka 2024., D & A Pharma/Komisija i EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, t. 160. i navedenu sudsku praksu).

19 Slijedom toga, drugi dio tužbenog zahtjeva treba odbiti zbog nenadležnosti.

Prvi dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na poništenje pobijane odluke

20 U potporu zahtjevu za poništenje pobijane odluke tužitelji ističu četiri tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na nezakonitosti odbijanja Komisije da u cijelosti naknadi troškove koje su zatražili zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu koja je navodno bila nerazmjerna, drugi na nedostatku u obrazloženju, treći na pogrešci koja se tiče prava pri tumačenju pojma „dodatni troškovi” nastali zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu u smislu presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) i na pogrešci u ocjeni činjenica koja je dovela do odbijanja naknade cjelokupnog iznosa nagrada za rad odvjetnika te četvrti na povredi njihovih prava obrane.

21 Uvodno treba istaknuti da je Komisija u pobijanoj odluci, iako je odbila tužiteljima nadoknaditi zatražene iznose nagrada za rad odvjetnika, ipak prihvatila isplatiti sve ostale troškove čiju je naknadu Red Bull zatražio, u Excel tablici koju je dostavio, odnosno putne troškove i troškove smještaja za radnike i odvjetnike koji su se nalazili u Bruxellesu, kao i dnevnice koje je ta grupacija dužna isplatiti tim radnicima (vidjeti točku 12. ove presude). Iz toga slijedi da je pobijana odluka, barem djelomično, povoljna za tužitelje.

22 U tom pogledu, valja podsjetiti na to da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je tužba za poništenje koju podnosi fizička ili pravna osoba dopuštena samo pod pretpostavkom da potonja ima interes da pobijani akt bude poništen. Takav pravni interes pretpostavlja da poništenje tog akta može samo po sebi imati pravne posljedice i da tužba tako može svojim rezultatom donijeti korist osobi koja ju je podnijela. Pravni interes je, prema tome, ključna i primarna pretpostavka pokretanja bilo kojeg sudskog postupka (vidjeti presudu od 15. lipnja 2023., Shindler i dr./Vijeće, C-501/21 P, EU:C:2023:480, t. 63. i navedenu sudsku praksu).

23 Tužitelji su, na upit postavljen na raspravi u pogledu pravnog interesa u odnosu na prvi dio tužbenog zahtjeva, u biti tvrdili, kao prvo, da navedeni dio tužbenog zahtjeva treba tumačiti na način da zahtijevaju poništenje pobijane odluke samo u dijelu u kojem im je Komisija odbila nadoknaditi iznose nagrada za rad odvjetnika koji su prethodno zatraženi, kao drugo, da bi zatim preinačili takvu tvrdnju, pojašnjavajući da, naprotiv, zahtijevaju poništenje pobijane odluke u cijelosti, uključujući u dijelu u kojem im je Komisija pristala nadoknaditi troškove koji nisu nagrada za rad odvjetnika.

24 Kad je riječ o njihovu zahtjevu za poništenje pobijane odluke u cijelosti, Opći sud smatra da po službenoj dužnosti mora postaviti pitanje postojanja pravnog interesa tužiteljâ s obzirom na okolnosti ovog slučaja. Naime, valja utvrditi da poništenje pobijane odluke u dijelu u kojem je Komisija prihvatila tužiteljima nadoknaditi troškove koji nisu nagrada za rad odvjetnika (vidjeti točku 21. ove presude), tužiteljima ne može donijeti korist na kojoj bi se mogao temeljiti pravni interes u smislu sudske prakse navedene u točki 22. ove presude.

25 Iz toga slijedi da tužbu treba odbaciti kao djelomično nedopuštenu u dijelu u kojem se odnosi na poništenje pobijane odluke kojom je Komisija prihvatila tužiteljima nadoknaditi troškove koji nisu nagrada za rad odvjetnika.

26 Kad je riječ o ostatku prvog dijela tužbenog zahtjeva, Opći sud će najprije razmotriti četvrti tužbeni razlog koji ističu tužitelji, zatim drugi tužbeni razlog te naposljetku prvi i treći tužbeni razlog.

Četvrti tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu prava obrane

27 U prilog četvrtom tužbenom razlogu tužitelji ističu tri prigovora.

28 Kao prvo, tužitelji tvrde da poduzetnik ima pravo samostalno organizirati svoju obranu. Podsjećaju na to da iz članka 6. stavka 3. točke (c) Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., proizlazi da svatko optužen za kaznenog djelo ima pravo da se brani sam ili uz branitelja po vlastitom izboru. Tužitelji iz toga zaključuju da nije na Komisiji da odlučuje o tome što je poduzetniku potrebno za njegovu obranu. Oni tvrde da su zbog nastavka pretrage u prostorijama Komisije u Bruxellesu bili prisiljeni opunomoćiti drugi odvjetnički ured. Prema mišljenju tužiteljâ, uskim tumačenjem svoje obveze naknade dodatnih troškova, Komisija određuje prirodu i doseg sredstava obrane koje predmetni poduzetnik odabire. Komisija je stoga ograničila njihovu slobodu izbora sredstava obrane koja smatraju potrebnima i prikladnima time što im je odbila nadoknaditi nagrade za rad odvjetnika nastale zbog nastavka pretrage u Bruxellesu.

29 Kao drugo, tužitelji tvrde da se na njih ne primjenjuje „proračunsko pravo Europske unije”, tako da se Komisija nije mogla na to pravo pozvati kako bi utvrdila opravdanost troškova obrane čiju su naknadu zahtijevali.

30 Kao treće, tužitelji tvrde da je Komisija postavila navodno nerazmjerne zahtjeve u pogledu utvrđivanja dodatnih troškova nastalih zbog nastavka pretrage u njezinim prostorijama u Bruxellesu. Naime, kako bi dokazala da su četiri radnika Red Bulla, koja su se nalazila u Bruxellesu tijekom nastavka pretrage, ali koji nisu pristupili prostorijama Komisije, stvarno sudjelovala u toj pretrazi, ta je institucija zahtijevala dostavu časnih izjava, kojima su te osobe

trebale potvrditi svoje sudjelovanje u pretrazi. Uzimajući u obzir moguće kaznenopravne posljedice u slučaju neistinitih časnih izjava, tužitelji prigovaraju Komisiji što je zahtijevala tako visok standard dokazivanja.

31 Komisija osporava argumente tužiteljâ i tvrdi da je prvi prigovor neosnovan, drugi prigovor bespredmetan, a treći prigovor da je bespredmetan i nedopušten.

32 Kao prvo, kad je riječ o navodnoj povredi slobode tužiteljâ na izbor sredstva obrane, valja utvrditi da oni zapravo ni na koji način nisu bili spriječeni slobodno organizirati svoju obranu tijekom nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu.

33 Naime, iz dokumenata koje su tužitelji dostavili u okviru ovog postupka proizlazi da su oni odabrali da ih u Bruxellesu zastupa odvjetnica iz austrijskog ureda koja im uobičajeno pruža pravnu pomoć, a koja je već bila prisutna tijekom pretrage u prostorijama tužiteljâ u Fuschlu am See, te jedan ili više odvjetnika iz drugog odvjetničkog ureda, ovisno o razdoblju o kojem je riječ, a određenim danima i više njihovih radnika. Osim toga, treba utvrditi da, suprotno tvrdnjama tužiteljâ, oni ni na koji način nisu bili obvezni opunomoćiti drugi odvjetnički ured da ih zastupa tijekom nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu. Naime, sami tužitelji odlučili su opunomoćiti taj odvjetnički ured zbog vlastitih razloga.

34 Iz prethodno navedenog proizlazi da su oni, suprotno tvrdnjama tužiteljâ, mogli slobodno organizirati svoju obranu bez zadiranja Komisije u takvu organizaciju, što je dovoljno da se prvi prigovor četvrtog tužbenog razloga odbije kao neosnovan.

35 Kao drugo, kad je riječ o Komisijinoj navodnoj primjeni „proračunskog prava Unije” na tužitelje, najprije valja utvrditi da, iako se potonji u svojoj tužbi pozivaju na „troškove obrane” koje su imali, taj se prigovor zapravo ne odnosi na nagrade za rad odvjetnika čija je naknada odbijena pobijanom odlukom. Naime, iz korespondencije između stranaka koja je prethodila donošenju pobijane odluke, a koju su tužitelji dostavili u okviru ovog postupka, proizlazi da se Komisija, iako se pozvala na „proračunsko pravo Unije”, odnosno čak ga je primijenila, na to pravo oslonila samo u pogledu putnih troškova, troškova smještaja i paušalnih naknada čija je naknada prihvaćena, ali ne i u pogledu nagrada za rad odvjetnika.

36 Iz toga slijedi da je ovaj prigovor, u biti, usmjeren protiv pobijane odluke u dijelu u kojem se njome prihvaća da se tužiteljima naknade troškovi koji nisu nagrada za rad odvjetnika, nedopušten zbog razloga koji su navedeni u točkama 21. do 25. ove presude.

37 Kao treće, kad je riječ o tome da je Komisija navodno odredila nerazmjerne zahtjeve tužiteljima u pogledu utvrđivanja nastalih troškova, najprije valja utvrditi da se ni taj prigovor ne odnosi na nagrade za rad odvjetnika čija je naknada odbijena pobijanom odlukom. Naime, časne izjave koje je Komisija navodno zahtijevala dostavljene su kako bi se dokazalo da su se četiri radnika Red Bulla, koja nisu bila prisutna u prostorijama te institucije, nalazila u Bruxellesu kako bi sudjelovala u nastavku pretrage te, slijedom toga, kako bi putni troškovi, troškovi smještaja i paušalne naknade koje su tužitelji imali po toj osnovi mogli biti nadoknađeni.

38 Iz toga slijedi da je ovaj prigovor usmjeren protiv pobijane odluke u dijelu u kojem se njome prihvaća da se tužiteljima naknade troškovi koji nisu nagrada za rad odvjetnika, slijedom čega je nedopušten zbog razloga navedenih u točkama 21. do 25. ove presude.

39 U svakom slučaju, treba utvrditi da iz dokumenata koje su tužitelji dostavili u okviru ovog postupka proizlazi da su oni sami predložili Komisiji dostavu spornih izjava. Slijedom toga, tužitelji ne mogu prigovoriti Komisiji da im je odredila nerazmjerne zahtjeve u pogledu izvođenja dokaza. Osim toga, činjenica da je Komisija, na temelju pukih računa, odbila nadoknaditi putne troškove i troškove smještaja četiriju radnika Red Bulla koja nisu bila prisutna u njezinim prostorijama te da je zahtijevala dodatne dokaze o tome da je njihova prisutnost u Bruxellesu doista bila povezana s nastavkom pretrage također se ne može osporavati niti predstavlja nerazmjeran dokazni zahtjev, suprotno tvrdnjama tužiteljâ. Iz toga slijedi da je ovaj prigovor u svakom slučaju neosnovan.

40 S obzirom na prethodna razmatranja, četvrti tužbeni razlog treba odbiti kao djelomično neosnovan i odbaciti kao djelomično nedopušten.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja

41 Tužitelji, u biti, ističu dva prigovora u prilog svojem drugom tužbenom razlogu, koji se temelji na Komisijinoj povredi obveze obrazlaganja.

42 Kao prvo, tužitelji prigovaraju Komisiji da se u pobijanoj odluci pozvala na razmjenu prepiske s njima prije donošenja navedene odluke. Prema mišljenju tužiteljâ, sva razmatranja na osnovi kojih je Komisija djelomično odbila njihov zahtjev za naknadu trebala su biti jasno navedena u samom tekstu pobijane odluke kako bi mogli razumjeti razloge koji podupiru zaključke iz te odluke te kako bi Opći sud mogao provesti svoj nadzor. Budući da to, prema njihovu mišljenju, nije bilo ispunjeno, tužitelji tvrde da je Komisija povrijedila obvezu obrazlaganja predviđenu člankom 296. UFEU-a.

43 Kao drugo, tužitelji tvrde da je alternativni scenarij koji je Komisija upotrijebila kao usporedbu za izračun dodatnih troškova koji su nadoknadivi, u okviru kojeg je Komisija polazila od pretpostavke da bi se tužitelji kontinuirano koristili uslugama odvjetnikâ da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama, a ne u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu, nerazumljiv te ne predstavlja dostatno obrazloženje. Kako bi utvrdila taj alternativni scenarij, Komisija se oslonila na rečenicu koja je na selektivan način izdvojena iz dopisa tužiteljâ, a u kojem su tužitelji naveli da bi se samo povremeno koristili uslugama odvjetnika da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama.

44 Tužitelji dodaju da je alternativan scenarij koji je Komisija upotrijebila neprecizan. Naime, Komisija nije objasnila razloge zbog kojih je, između više mogućih scenarija, odabrala upravo taj niti ga je u dovoljnoj mjeri definirala. Komisija nije pojasnile pravila u pogledu nastavka takve pretrage, odnosno njezino trajanje, broj potrebnih službenika i radno vrijeme. U nedostatku takvih podataka, Komisija ne može biti sigurna da je upotrijebila „pravilan” alternativan scenarij za izračun dodatnih troškova koji su nadoknadivi i ne može osporavati alternativan scenarij koji su tužitelji odabrali za utvrđivanje troškova koje su imali. Prema mišljenju tužiteljâ, alternativni scenarij koji je Komisija upotrijebila u svakom slučaju samo je hipotetski. Tužitelji također tvrde da je Komisija odabrala alternativni scenarij koji je za nju najpovoljniji.

45 Komisija osporava argumente tužiteljâ.

46 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, obrazloženje koje se zahtijeva člankom 296. drugim stavkom UFEU-a treba odgovarati prirodi predmetnog akta te treba jasno i nedvosmisleno odražavati rasuđivanje institucije koja je donijela akt, kako bi se

zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, a nadležnom sudu da provede svoj nadzor. Zahtjev za obrazlaganje mora se ocijeniti s obzirom na okolnosti predmetnog slučaja, osobito sadržaj akta, prirodu navedenih razloga i interes koji adresati akta ili druge osobe na koje se akt izravno i osobno odnosi mogu imati za dobivanje objašnjenja. U obrazloženju nije potrebno podrobno navoditi sve činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. drugog stavka UFEU-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na njegov tekst, nego i na njegov kontekst i na sva pravna pravila kojima se uređuje predmetno područje (vidjeti presudu od 23. siječnja 2025., Neos/Ryanair i Komisija, C-490/23 P, EU:C:2025:32, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

47 Valja također podsjetiti na to da obveza obrazlaganja odluka predstavlja bitan postupovni zahtjev koji se mora razlikovati od pitanja osnovanosti obrazloženja, koje se odnosi na materijalnu zakonitost osporenog akta (presude od 2. travnja 1998., Komisija/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, t. 67., i od 7. ožujka 2002., Italija/Komisija, C-310/99, EU:C:2002:143, t. 48.). Naime, obrazloženje odluke sastoji se od formalnog navođenja razloga na kojima se ta odluka temelji. Ako ti razlozi sadržavaju pogreške, oni negativno utječu na materijalnu zakonitost navedene odluke, ali ne i na njezino obrazloženje, koje može biti dostatno čak i kad ne navodi pogrešne razloge (presuda od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 181.).

48 U ovom slučaju iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija tim aktom odlučila o zahtjevu tužiteljâ za naknadu dodatnih troškova koji su im nastali zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu.

49 Konkretnije, treba utvrditi da Komisija u uvodnom dijelu pobijane odluke podsjeća na svoju praksu prema kojoj, kao što je to već navela u svojoj prethodnoj korespondenciji s tužiteljima, nadoknađuje dodatne troškove koje je imao poduzetnik nad kojim se provodi pretraga, a koji su nastali zbog samog nastavka pretrage u njezinim prostorijama. Komisija ujedno objašnjava da stoga ne nadoknađuje troškove koje bi takav poduzetnik ionako imao da se pretraga nastavila u njegovim prostorijama te pojašnjava da smatra kako se to odnosi i na nagrade za rad odvjetnika.

50 Primijenivši ta načela na zahtjev za povrat koji su podnijeli tužitelji, Komisija zatim u točki 1. pobijane odluke, naslovljenoj „[O]dvjetnički troškovi", objašnjava da je odlučila da neće nadoknaditi nagrade za rad odvjetnika čiju je potpunu naknadu Red Bull zahtijevao zbog sljedećih dvaju razloga: kao prvo, zbog toga što su odvjetnici neprekidno zastupali Red Bull tijekom pretrage u njegovim prostorijama u ožujku 2023., slijedom čega odvjetnički troškovi nisu predstavljali dodatne troškove nastale zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu i, kao drugo, zato što je Red Bull u svojoj prethodnoj korespondenciji priznao da bi također angažirao odvjetnike da se pretraga nastavila u njegovim prostorijama.

51 Kad je riječ o ostalim troškovima, Komisija u točki 2. pobijane odluke, naslovljenoj „[O]stali troškovi", navodi da pristaje nadoknaditi troškove koje zahtijevaju tužitelji, kao što je dogovoreno u korespondenciji s njima.

52 Naposljetku, pobijana odluka sadržava, u točki 3., naslovljenoj „[S]ažetak", tablicu s pregledom različitih troškova čiju naknadu tužitelji zahtijevaju, a u kojoj se uz svaku od četiriju stavki troškova, i to putnih troškova, troškova smještaja, dnevnica i odvjetničkih troškova, navodi iznos koji Komisija pristaje nadoknaditi.

53 Iz toga slijedi da pobijana odluka jasno, detaljno i nedvosmisleno odražava Komisijino rasuđivanje kako bi se tužiteljima omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, a Općem sudu da provede svoj nadzor u smislu sudske prakse navedene u točki 46. ove presude, tako da je ona dovoljno obrazložena te stoga u skladu sa zahtjevima iz članka 296. drugog stavka UFEU-a.

54 Usto, treba utvrditi da iz ove tužbe proizlazi da su tužitelji bili u mogućnosti osporavati osnovanost pobijane odluke, a osobito odbijanje da im se u potpunosti naknade zahtijevani troškovi za rad odvjetnika, što dokazuje da su, čak i ako se s njima ne slažu, mogli razumjeti razloge na kojima se temelje zaključci koje je Komisija donijela pobijanom odlukom.

55 Dostatnost obrazloženja pobijane odluke ne može se dovesti u pitanje nijednim drugim argumentom na koji se pozivaju tužitelji.

56 Kao prvo, kad je riječ o prigovoru koji je Komisija istaknula u pobijanoj odluci, a koji se temelji na upućivanjima na korespondenciju koja je prethodila donošenju te odluke, treba utvrditi da su, suprotno navodima tužiteljâ, sva razmatranja koja su navela Komisiju da djelomično odbije njihov zahtjev za povrat jasno utvrđena u samom tekstu pobijane odluke, kao što to proizlazi iz točaka 49. i 50. ove presude.

57 Usto, korespondencija s tužiteljima prije donošenja pobijane odluke predstavlja kontekst čijeg je ta odluka dio. U skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 46. ove presude, ona se može uzeti u obzir kako bi se utvrdilo da je Komisija u ovom slučaju poštovala svoju obvezu obrazlaganja.

58 Slijedom toga, tužitelji ne mogu prigovoriti Komisiji da se u pobijanoj odluci pozvala na prethodnu korespondenciju s njima.

59 Kao drugo, kad je riječ o prigovoru koji se temelji na navodnoj nerazumljivosti i nedovoljnoj obrazloženosti alternativnog scenarija koji je Komisija upotrijebila za usporedbu izračuna dodatnih nadoknadivih troškova, valja utvrditi da iz pobijane odluke proizlazi da se taj alternativni scenarij opisuje na način koji bi odgovarao slučaju da se pretraga nastavila u prostorijama tužiteljâ.

60 Naime, Komisija je u pobijanoj odluci objasnila da je odlučila tužiteljima nadoknaditi troškove koji su nastali zbog samog nastavka pretrage u njezinim prostorijama u Bruxellesu, uz isključenje troškova koje bi u svakom slučaju imali da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama. Kad je riječ o odvjetničkim troškovima, Komisija je pojasnila da oni ne predstavljaju takve dodatne troškove jer bi oni u svakom slučaju nastali da se pretraga nastavila u prostorijama tužiteljâ.

61 Iz toga slijedi da je, suprotno navodima tužiteljâ, taj alternativni scenarij u pobijanoj odluci dovoljno razumljiv i obrazložen.

62 U tom pogledu također treba istaknuti da je takav alternativan scenarij po definiciji hipotetski, što tužitelji sami priznaju, s obzirom na to da se pretraga zapravo nastavila u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu. Slijedom toga, od Komisije se ne može zahtijevati da utvrdi „primjeren” alternativan scenarij niti da u pobijanoj odluci navede više konkretnih pojedinosti o istome.

63 Naposljetku, treba utvrditi da pitanje koji bi alternativni scenarij bio najvjerojatniji ili „najprimjereniji” potpada pod osnovanost pobijane odluke te je stoga bespredmetno u okviru tužbenog razloga koji se temelji na nedostatku u obrazloženju, kao što to proizlazi iz sudske

prakse navedene u točki 47. ove presude. Slijedom toga, argumenti tužiteljâ kojima se nastoji dokazati da su mogli u potpunosti interno pratiti pretragu da se ona nastavila u njihovim prostorijama ili da je alternativan scenarij koji je Komisija upotrijebila bio pogrešan ili najpovoljniji za tu instituciju, s obzirom na to da se oni odnose na osnovanost pobijane odluke, a ne na njezino obrazloženje, bespredmetni su u okviru ovog tužbenog razloga.

64 S obzirom na prethodna razmatranja, treba odbiti drugi tužbeni razlog, pri čemu nije potrebno donijeti mjeru upravljanja postupkom na temelju članka 89. stavka 3. točke (d) Poslovnika Općeg suda, koju zahtijevaju tužitelji.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti odbijanja naknade dodatnih troškova zbog nerazmjernosti nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu

65 Tužitelji tvrde da je Komisija, time što je odlučila nastaviti pretragu u svojim prostorijama u Bruxellesu, povrijedila načelo proporcionalnosti zajamčeno člankom 5. stavkom 4. UEU-a. Naime, prema mišljenju tužiteljâ, nastavak pretrage u Bruxellesu nije doprinio učinkovitosti pretrage niti je omogućio da se izbjegne pretjerano miješanje u funkcioniranje Red Bulla. Osim toga, takav je nastavak pretrage trajao predugo, a bio je nužan samo zbog toga što je Komisija paušalno zatražila podatke, bez prethodnog razmatranja njihove relevantnosti i selekcije, u ukupnom opsegu koji je bio nerazmjerno velik i iznosio je 16,6 terabajta. Prema mišljenju tužiteljâ, nastavak pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu bio je sam po sebi nerazmjeran i doveo je do visokih troškova čiju naknadu zahtijevaju. Tužitelji iz toga zaključuju da je stoga Komisijino odbijanje da naknadi cjelokupne zatražene troškove nezakonito.

66 Komisija osporava argumente tužiteljâ i ističe nedopuštenost prvog tužbenog razloga.

67 U tom pogledu, treba podsjetiti na to da prema ustaljenoj sudskoj praksi, načelo proporcionalnosti zahtijeva da akti institucija Unije ne prelaze granice onoga što je prikladno i nužno za postizanje traženog cilja, s time da, u slučaju kada postoji mogućnost izbora između više prikladnih mjera, valja primijeniti onu koja je manje ograničavajuća, a prouzročeni nepovoljni učinci ne smiju biti nerazmjerni zadanim ciljevima (presude od 8. ožujka 2007., France Télécom/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, t. 117. i od 25. studenoga 2014., Orange/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, t. 22.).

68 U ovom slučaju treba utvrditi da su argumenti koje su tužitelji istaknuli u prilog svojem prvom tužbenom razlogu usmjereni protiv Komisijine odluke da nastavi pretragu u svojim prostorijama, a ne protiv pobijane odluke u okviru ovog postupka.

69 Stoga, iako tužitelji, prema njihovu mišljenju, tvrde da je nastavak pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu nerazmjeran, oni ni na koji način ne pojašnjavaju na koji je način sama pobijana odluka nerazmjerna. Drugim riječima, iako se prvi tužbeni razlog temelji na navodnoj povredi načela proporcionalnosti, argumentima koje su u tom pogledu istaknuli tužitelji ne nastoji se dokazati da pobijana odluka prelazi granice onoga što je prikladno i nužno za postizanje cilja koji se želi postići njezinim donošenjem, a koji je utvrditi dodatne troškove koji su nastali zbog samog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu, zbog čega bi bilo opravdano da ih ta institucija nadoknadi.

70 Stoga, prvi tužbeni razlog treba odbiti kao bespredmetan, a da pritom nije potrebno odlučiti o njegovoj dopuštenosti, koju osporava Komisija, ili donijeti, na temelju članka 89. stavka 3. točke (d) Poslovnika, mjeru upravljanja postupkom koju su predložili tužitelji.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava pri tumačenju pojma „dodatni troškovi” u smislu presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P) te na pogrešci u ocjeni

71 Treći tužbeni razlog temelji se, u biti, na pogrešci koja se tiče prava koju je Komisija počinila pri tumačenju pojma „dodatni troškovi” u smislu točke 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) te na pogrešci u ocjeni zbog koje je ta institucija odbila u cijelosti nadoknaditi nagrade za rad odvjetnika koje zahtijevaju tužitelji.

72 Kad je riječ o navodnoj pogrešci koja se tiče prava, tužitelji tvrde da je neosnovano Komisijino stajalište prema kojem nagrade za rad odvjetnika u načelu ne predstavljaju „dodatne troškove” u smislu točke 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) jer bi ti troškovi nastali i da se pretraga nastavila u prostorijama tužiteljâ. Takvo je tumačenje pojma „dodatni troškovi” usko i u suprotnosti s prethodno navedenom presudom.

73 Kad je riječ o navodnoj pogrešci u ocjeni, tužitelji objašnjavaju da im je nastavak pretrage u Komisijinim prostorijama prouzročio značajne poteškoće, s obzirom na to da nemaju poslovni nastan u Bruxellesu te da ondje nisu mogli uputiti svoje ključno osoblje na dulje razdoblje. S obzirom na te poteškoće, tužitelji su bili primorani, uz austrijski odvjetnički ured koji ih uobičajeno zastupa, opunomoćiti i drugi odvjetnički ured koji ima ured u mjestu obavljanja pretrage. Angažiranje tih drugih odvjetnika uzrokovalo je dodatne troškove koji su se mogli izbjeći da se pretraga nastavila u prostorijama tužiteljâ jer u tom slučaju takva pretraga ne bi trajala toliko dugo. Prema mišljenju tužiteljâ, nagrade za rad koje su ti odvjetnici naplatili stoga u cijelosti predstavljaju „dodatne troškove”.

74 Naime, tužitelji tvrde da su, u slučaju da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama, imali na raspolaganju potrebno višejezično osoblje s dostatnim pravnim znanjem za njezino praćenje, koje, naprotiv, nisu mogli osigurati u Bruxellesu. To je osoblje moglo biti uključeno u pretragu prema sustavu rotacije, na način da bi tužitelji mogli u potpunosti interno pratiti pretragu te bi samo povremeno trebali angažirati odvjetnike.

75 Tužitelji naposljetku podredno dodaju da, ako njihova argumentacija ne bude prihvaćena, u svakom slučaju treba smatrati da troškovi nastali angažiranjem drugog odvjetničkog ureda predstavljaju „dodatne troškove”, s obzirom na to da taj ured ne bi bio angažiran da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama.

76 Komisija osporava argumente tužiteljâ.

77 U tom pogledu, iz presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), proizlazi da je mogućnost da Komisija nastavi svoj uvid u poslovne knjige i drugu poslovnu dokumentaciju poduzetnika, na temelju članka 20. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 1/2003, u svojim prostorijama u Bruxellesu uvjetovana utvrđenjem da takav nastavak ne dovodi ni do kakve povrede prava obrane i ne predstavlja dodatnu povredu prava predmetnih poduzetnika, u odnosu na onu koja je svojstvena provedbi pretrage u njihovim prostorijama. Međutim, takvu bi povredu trebalo utvrditi ako bi nastavak tog nadzora u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu za poduzetnika koji je predmet pretrage prouzrokovao dodatne troškove nastale zbog samog tog nastavka. Iz toga slijedi da, kada potonji može dovesti do takvih dodatnih troškova, Komisija ga može izvršiti samo pod uvjetom da pristaje vratiti te troškove ako joj predmetni poduzetnik podnese propisno obrazložen zahtjev u tom smislu.

78 U ovom se predmetu postavlja pitanje je li Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava ili pogrešku u ocjeni time što je tužiteljima odbila u cijelosti nadoknaditi nagrade za rad odvjetnika koje su oni imali za usluge pružene u pogledu pretrage koja se provodila u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu.

79 Kad je riječ o navodnoj pogrešci koja se tiče prava, treba podsjetiti na to da je Komisija u pobijanoj odluci, s obzirom na prethodnu korespondenciju s tužiteljima, pojam „dodatni troškovi" protumačila u smislu točke 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) na način da, u načelu, ne uključuje nagrade za rad odvjetnika povezane s nastavkom pretrage u svojim prostorijama jer se, prema njezinu mišljenju, radi o troškovima koje bi dotični poduzetnik u svakom slučaju imao da se pretraga nastavila u njegovim prostorijama.

80 U tom pogledu, iz točke 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) proizlazi da (vidjeti točku 77. ove presude), moraju biti ispunjena dva kriterija kako bi se određeni troškovi mogli kvalificirati kao „dodatni troškovi nastali zbog samog [nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu]".

81 Stoga, kao prvo, treba provjeriti mogu li se troškovi, čiju naknadu tužitelji zahtijevaju, smatrati „dodatnima" s obzirom na tu sudsku praksu.

82 Na temelju upotrebe pridjeva „dodatni" valja zaključiti da su navedeni troškovi oni koji predstavljaju dopunu u odnosu na prethodni, činjenični i okolnosni referentni okvir, koji predstavlja pretraga kako je provedena u prostorijama predmetnog poduzetnika. Stoga, mora se raditi o troškovima koji se pribrajaju onima koji bi nastali u slučaju provođenja pretrage u prostorijama predmetnog poduzetnika.

83 Usto, suprotno onomu što tvrde tužitelji, da se Sud namjeravao pozvati na sve troškove poduzetnika koje bi Komisija morala nadoknaditi zbog odluke o nastavku pretrage u svojim prostorijama, on u točki 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) ne bi upotrijebio pridjev „dodatni", koji pretpostavlja da je riječ o troškovima koji se razlikuju od onih koje bi poduzetnik imao u slučaju da se pretraga nastavila u njegovim prostorijama.

84 Također valja napomenuti da pridjev „dodatni", koji Sud upotrebljava, ne zahtijeva dokazivanje nerazmjernosti ili prekomjernosti nastalih troškova, već isključivo činjenicu da su takvi troškovi dodatni u odnosu na one koji bi nastali da se pretraga nastavila u prostorijama poduzetnika o kojem je riječ.

85 Kao drugo, treba provjeriti može li se za troškove, čiju naknadu tužitelji zahtijevaju, smatrati da su „nastali zbog samog" nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama, i to opet s obzirom na presudu od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 Valja zaključiti da se na temelju upotrebe izraza „nastale zbog same [činjenice]" u točki 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) zahtijeva isključiva uzročna veza između, s jedne strane, predmetnih troškova i, s druge strane, nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama, što tužitelji uostalom priznaju u replici.

87 Iz toga slijedi da je riječ o troškovima koji su nastali isključivo zbog nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama, zbog čega su isključeni troškovi koji bi u svakom slučaju nastali da se pretraga nastavila u prostorijama predmetnog poduzetnika.

88 Kad je osobito riječ o nagradama za rad odvjetnika, iz prethodno navedenog proizlazi da se samo „dodatne” nagrade za rad, koje ne bi nastale u slučaju provođenja pretrage u prostorijama predmetnog poduzetnika, a koje su isključivo povezane s nastavkom pretrage u Komisijinim prostorijama, mogu smatrati „dodatnim troškovima” u smislu točke 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 U tom pogledu treba utvrditi da odluka o angažiranju odvjetnika tijekom pretrage, koju Komisija provodi na temelju članka 20. stavka 4. Uredbe br. 1/2003, ulazi u obrambenu strategiju predmetnog poduzetnika, s obzirom na to da mu navedena odredba ne propisuje obvezu da se koristi pravnom pomoći odvjetnikâ (vidjeti u tom smislu presudu od 27. rujna 2012., Koninklijke Wegenbouw Stevin/Komisija, T-357/06, EU:T:2012:488, t. 226.). Iz toga slijedi da, ako predmetni poduzetnik odluči opunomoćiti odvjetnike kako bi mu pružili pravnu pomoć tijekom takve pretrage, činjenica da se ta pretraga nastavlja u Komisijinim prostorijama ne utječe na troškove koji se odnose na nagrade za rad odvjetnika. Naime, za takvog poduzetnika koji je odlučio koristiti pravnu pomoć odvjetnika tijekom takve pretrage, u slučaju da Komisija odluči nastaviti pretragu u svojim prostorijama, nagrade za rad odvjetnika povezane s tim sudskim postupkom u pravilu ne predstavljaju dodatne troškove, s obzirom na to da su usluge koje bi odvjetnici trebali pružati u načelu iste, neovisno o mjestu provođenja pretrage. Budući da bi te usluge bile pružene i da se pretraga nastavila u prostorijama dotičnog poduzetnika, nagrade za rad odvjetnika koje se na njih odnose u načelu nemaju isključivu uzročnu vezu s nastavkom te pretrage u Komisijinim prostorijama.

90 U ovom slučaju, s obzirom na to da su tužitelji odlučili koristiti pravnu pomoć odvjetnika tijekom pretrage provedene u njihovim prostorijama, nije utvrđeno da postoji isključiva uzročna veza između nastavka pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu i nagrada za rad odvjetnika koji su im pružali pomoć tijekom te pretrage.

91 Slijedom toga, imajući u vidu obrambenu strategiju koju su primijenili tužitelji, Komisijino tumačenje pojma „dodatni troškovi”, prema kojem su, u načelu, isključene nagrade za rad odvjetnika naplaćene za usluge pružene u okviru provođenja pretrage u njezinim prostorijama, s obzirom na to da bi ti troškovi nastali i da se pretraga nastavila u prostorijama tužiteljâ, nije ni neosnovano ni protivno presudi od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), suprotno navodima tužiteljâ.

92 Osim toga, treba utvrditi da, suprotno onomu što tvrde tužitelji, Komisijino tumačenje pojma „dodatni troškovi” nije usko, osobito s obzirom na presudu od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Naime, iz pobijane odluke, tumačene s obzirom na korespondenciju s tužiteljima, proizlazi da Komisija ne isključuje kategorički mogućnost da se određene nagrade za rad odvjetnika mogu smatrati „dodatnim troškovima”. Komisija samo zahtijeva da poduzetnik o kojem je riječ dokaže da odvjetničke usluge na koje se odnose traženi troškovi, a čiju naknadu zahtijeva, ne bi bile pružene da se pretraga nastavila u prostorijama tog poduzetnika, što ni u kojem slučaju nije prekomjerno. Naime, iz točke 90. presude od 16. srpnja 2020., Nexans France i Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571) proizlazi da Komisija nadoknađuje dodatne troškove ako joj predmetni poduzetnik podnese „propisno obrazložen” zahtjev u tom smislu.

94 Iz prethodno navedenog proizlazi da tužitelji nisu uspjeli dokazati da je tumačenje pojma „dodatni troškovi” koje je Komisija dala u pobijanoj odluci predstavljalo pogrešku koja se tiče prava.

95 Kad je riječ o navodnoj pogrešci u ocjeni, najprije treba istaknuti da su tužitelji tijekom postupka koji je prethodio donošenju pobijane odluke zahtijevali od Komisije isključivo potpunu naknadu nagrada za rad odvjetnika, koje su isplaćene u okviru nastavka pretrage u prostorijama te institucije, oslanjajući se na scenarij u kojem bi pretragu u potpunosti interno pratilo njihovo višejezično osoblje s dostatnim pravnim znanjem da se ona nastavila u njihovim prostorijama. Budući da, prema mišljenju tužiteljâ, u toj situaciji ne bi nastali nikakvi odvjetnički troškovi s obzirom na to da bi se pretragu interno pratilo, oni navode da nagrade za rad odvjetnika povezane s nastavkom pretrage u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu u cijelosti predstavljaju „dodatne troškove” koje ona mora nadoknaditi.

96 U tom pogledu, najprije treba utvrditi da scenarij prema kojem bi se pretraga u potpunosti interno pratila ne odgovara načinu na koji je provedena pretraga u prostorijama tužiteljâ u ožujku 2023., a u kojima su im, kako u Fuschlu am See tako i u Amsterdamu i Parizu, odvjetnici kontinuirano pružali pravnu pomoć. U tom kontekstu, kao što to pravilno ističe Komisija, tužitelji nisu valjano dokazali da bi se, nakon što su im odvjetnici pružali pravnu pomoć tijekom cjelokupnog vremena trajanja pretrage u njihovim prostorijama, mogli organizirati tako da mogu interno pratiti provedbu pretrage da se ona nastavila u njihovim prostorijama.

97 Nadalje, iako tužitelji tvrde da bi njihovi radnici bili sposobni samostalno pratiti pretragu da se ona nastavila u njihovim prostorijama, oni ni na koji način ne objašnjavaju zašto te radnike nisu ovlastili kako bi stvarno pratili pretragu u Komisijinim prostorijama u Bruxellesu, bilo uz fizičku prisutnost ili na daljinu, osobito primjenom sustava rotacije. Međutim, treba utvrditi da, iako su se određeni radnici tužiteljâ nalazili u Bruxellesu, oni uopće nisu pristupili u Komisijine prostorije. Ta činjenica potvrđuje Komisijino stajalište da nije bilo vjerojatno da bi pretraga mogla biti u potpunosti interno praćena, tako da bi tužitelji zatražili sudjelovanje odvjetnika da se ta pretraga nastavila u njihovim prostorijama.

98 Naposljetku, također je važno istaknuti da su sami tužitelji u više navrata priznali, kako u korespondenciji s Komisijom prije donošenja pobijane odluke tako i u okviru ovog postupka, da bi se, barem povremeno, koristili uslugama odvjetnika da se pretraga nastavila u njihovim prostorijama. Tužitelji stoga ne mogu tvrditi, a da se pritom ne dovedu u proturječje, da bi u potpunosti interno pratili pretragu, bez korištenja ikakve pravne pomoći odvjetnika da se pretraga nastavila na licu mjesta.

99 Slijedom toga, Komisija nije počinila pogrešku u ocjeni kada je u pobijanoj odluci, tumačenoj u vezi s prethodnom korespondencijom s tužiteljima, smatrala da premisa da bi pretraga u potpunosti bila interno praćena, u slučaju da se ista nastavila u prostorijama tužiteljâ, a na koju se tužitelji pozivaju kako bi zahtijevali potpunu naknadu nagrada za rad odvjetnika povezanih s nastavkom pretrage u Komisijinim prostorijama, nije vjerojatna te ju je odbacila. Osim toga, treba napomenuti da Komisija nikada nije tvrdila da bi opseg pravne pomoći odvjetnika bio jednak tijekom cijele pretrage da se ista nastavila u prostorijama tužiteljâ. Komisija je samo pravilno smatrala da bi se tužitelji u takvoj situaciji, barem u određenoj mjeri, nastavili koristiti pravnom pomoći odvjetnika.

100 Naposljetku, kad je riječ o argumentu koji su tužitelji podredno iznijeli, prema kojem barem troškove nastale zbog angažiranja drugog odvjetničkog ureda treba smatrati „dodatnim troškovima”, treba utvrditi da tužitelji, tijekom postupka koji je prethodio donošenju pobijane

odluke, nikada nisu pokušali dokazati da su nadoknadive samo određene nagrade za rad odvjetnika niti su zahtijevali djelomičnu naknadu takvih nagrada. I to unatoč tome što je Komisija izričito dopisom zatražila od njih, kako bi ocijenila mogu li se nagrade za rad odvjetnika čija se naknada zahtijeva djelomično smatrati „dodatnim troškovima”, da dostave „potpuni opis nagrada za rad odvjetnika, uključujući imena odvjetnika, odrađene satnice, primjenjivu tarifu, opis pruženih pravnih savjeta i obrazloženje prema kojem su ti savjeti dani isključivo u svrhu nastavka pretrage, a ne u okviru svake pretrage provedene na licu mjesta”. Tužitelji, koji su ustrajno zadržali stajalište za popunom naknadom zahtijevanih nagrada za rad odvjetnika, nikada nisu Komisiji dostavili takav opis.

101 U tim se okolnostima Komisiji ne može prigovoriti da u pobijanoj odluci tužiteljima nije odobrila djelomičnu naknadu nagrada za rad odvjetnika, poput onih koje su isplaćene zbog angažiranja drugog odvjetničkog ureda sa sjedištem u Bruxellesu.

102 Uostalom, važno je istaknuti da su tužitelji tijekom ovog postupka, u odgovoru na pisana i usmena pitanja Općeg suda, izričito potvrdili da zahtijevaju od Komisije isključivo potpunu naknadu nagrada za rad odvjetnika te da se ne mogu zadovoljiti s djelomičnom naknadom tih nagrada.

103 Iz prethodno navedenog proizlazi da argument koji su tužitelji podredno istaknuli, u okviru kojeg tvrde da bi barem određene nagrade za rad odvjetnika koje su imali trebalo kvalificirati kao „dodatne troškove”, treba smatrati neosnovanim i odbiti a da pritom nije potrebno odlučiti o njegovoj dopuštenosti, koju Komisija osporava.

104 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti treći tužbeni razlog, a time i tužbu u cijelosti.

Troškovi

105 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje troškova postupka u skladu sa zahtjevom Komisije.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (prvo vijeće koje zasjeda u sastavu od pet sudaca)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Društvima Red Bull GmbH, Red Bull France SASU i Red Bull Nederland BV nalaže se snošenje troškova.**

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 22. travnja 2026.

Potpisi